

Асеновия зет, се усмеляваше да му пише, че благодари покорно за висжката чест, ала след като размислил добре, решил да остане в отеческата си, православна вяра. И затова повикал в Тесалоника наместник-екзарх на вселенския патриарх Герман.

Ясно беше кой насъскваше нещастния момък, за да си изменя желанията и решенията с променливостта на мартенския вятър.

Това бе нечувано.

Такава обида, такова оскърбление, никой до сега не беше нанасял на римската власт.

От къде толкова дързост у ~~българския~~ ^{тан} венценосец? Слабостта на ~~Константинопол~~? Щом Фридрих Втори не бе могъл да се противопостави на Рим, на какво се надяваше Асен? Старецът цял трепереше от безсилен гняв. Заби зъби в долната си устна. След това бързо даде знак.

Абат Бенедето се спусна, нагласи стола зад него, папата седна, пое писалката, която преданният духовник натопи в мастилото и му подаде.

Със собствената си ръка, главата на католическата църква започна да пише послание до венгерския крал.

8.

Иоан Асен разви писмото и леко се усмихна.

С колко ли красиви и пищни слова екзарх Христофор щеше да украси мисълта си, само да ~~живее~~ изкопчи и най-малката отстъпка от самодържеца. Вътре пишеше.

"До царя.

Всеблагочестивейши царю и духовни сине на светейшия мой господар вселенски патриарх..."

Асен се усмихна. Показа първите редове на архимандрит Иоаким и рече:

- Все още упорствуват да ме наричат духовен син на Герман ~~Единадесет~~ ^{XI}